

Budapestre vonatkozó ujságcikkek		Osztályozás	
Szerző: <i>Oroszi István</i>	Tárgy: <i>640.24</i>	Hely: <i>"Casino"</i>	
Cím: <i>NAPROL NAPRA</i>	Idő: <i>"1960"</i>	Személy:	
Bisztró a szigeten		Helyszám:	
Forrás: <i>Központosság,</i>	(Hely)	(Köt. v. füz.)	(Oldal)
	<i>1960. júl. 5.</i>	(Idő)	

Közp. nyomt. XX. cs. 23. sz.

Budapest nyomda, Gerőczy-u. 2. — 14800/51

Vasárnap este jártam a margitszigeti Casino neonfényben tündöklő új bisztrójában. Séta közben vetődtem oda, úgy, mint néhány hónappal ezelőtt, egy áprilisi délelőtt, amikor még meseteremberek dolgoztak ott és sokan találgatták kíváncsian, mi készül az egykori drága, úri szórakozóhely hatalmas termében.

Engem kellemesen lepett meg, amit most itt láttam. Ez a szigeti új bisztró valahogy más, mint vendéglátóiparunk sokféle, az utóbbi években produkált újdonsága. Más, mint például a Tanács körüti eszpresszó-büfé, ahol, úgy emlékszem, piros műbőrrel bevont magas bárszékekre ülhetnek a vendégek. Más, és azt hiszem, több is, mint az egyébként kedves és gyorsan népszerűvé vált budapesti Mackók stb.

Mi teszi ezt? Mi lehet ez a „minőségi” változás? Nem a színes, hangulatos fényözön, ami a belépőt fogadja. Nem csupán az ingyenc falatok, a szendvicsek, a virsli, a frissen sülték, a cukrászati költemények gazdagsága, a hűsítő italok változatossága, a kiszolgálás gyorsasága, készségessége és az árak szoliditása, hanem mindenekelőtt az, hogy mindez itt valóban a tömegek terített asztala, az ő vendéglátásukat szolgálja.

Bennem első pillantásra cseh-szlovákiai látogatásom emlékei elevedtek fel: A prágai Vencel téri büfé-kombinát exkluzív helyen, a város központjában, a legelőkelőbb szállók és éttermek tözsomszédságában, ahol egy hatalmas háztömb egész földszintjén naponta ezrek, talán tízezrek enyhítik éhüket, szomjukat, nagyon kulturált és kellemes környezetben.

Nos, a szigeti bisztró valami ilyesféle „Osztályonfelüli népbüfé” a szó ideális értelmében, zöld növényekkel, izléses díszítésekkel, ha nem olyan óriási méretű is, mint a prágai Vencel téri, de Budapestten mindenesetre a legtagasabb, a legnagyobb, a fentebb említett társai között.

S lám, ez az egyszerű példa is bizonyítja, mennyire nincs és nem is lehet igazuk azoknak, akik „féltek” a fényt, a kultúrát a tömegektől, a „plebstől”, s akik a szépet és a jót gyakran még ma is, úgymond, csupán az „igényesebb közönség” számára vélik szükségesnek. És amilyen öröm látni mindenütt, mily gyorsan növekszik népünk látóköre, a kultúra, a szép iránti igénye általában, de a szórakozásban, sőt, az étkezésben is, éppoly jóleső körülnézni itt, a Casino bisztrójában, ahol a sziget jóízűen falatozó, fesztelenül csevegő, új törzsközönsége maga is gondosan ügyel a rendre, a tisztaságra.

Nem tudom, kié volt az ötlet, vagy hogy mennyi dicséret illeti az elgondolás gyakorlati megvalósítóit, s a hóféhér köpenyes, udvarias elárúsítókat. De úgy vélem — természetesen lépést tartva anyagi lehetőségeinkkel, bár ez nem is mindig anyagi kérdés —, valahogy hasonló módon, és hasonló színvonalon nemcsak bisztrók, hanem például önkiszolgáló éttermek nyitásával kellene megoldanunk vendéglátóiparunk sok más kérdését is. Hiszen a kultúrált környezet és a jó szervezés bőségesen megtérülne nemcsak a forgalomban, hanem az emberek jókedvében, s a szépet megbecsülő magatartásában is.

Oroszi István